

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/232/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513212244
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2513212244.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: C. G., nar. X.X.XXXX, bytom G. M., t.č. H. X, T., právne zastúpený advokátom Mgr. Slavomírom Trnkócy, so sídlom Gercenova 6/A, Bratislava, proti žalovanej: Mgr. B. G., rod. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, M., právne zastúpená splnomocnencom RS legal s. r. o., so sídlom M. Waltariho 7, Piešťany, IČO: 36 864 358, o zaplatenie 3.900 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 4C/230/2013-130 zo dňa 28. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 18, § 19 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, a vecne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že sporové strany v roku 1999, po zrušení ich bezpodielového spoluvlastníctva za trvania manželstva, ešte ako manželia uzatvorili predmetnú dohodu, podľa ktorej sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. V zmysle čl. II. predmetnej dohody sa žalovaná osobným záväzkom zaviazala umožniť žalobcovi "dosmrtné" bývanie a užívanie v predmetných nehnuteľnostiach. Predmetné nehnuteľnosti boli ocenené súdnym znalcom na 445 220,- Sk; hodnota spoluvlastníckeho podielu patriaceho do BSM predstavovala sumu 222 610,- Sk. Z predmetnej dohody súd prvej inštancie ďalej zistil, že splatenie zostatku pôžičky od Slovenskej sporiteľne, a.s., vo výške 62 040,- Sk, prevzala žalovaná, ktorá pôžičku aj dovtedy splácala. Z predmetnej dohody súd prvej inštancie tiež zistil, že žalovaná prevzala aj splatenie zostatku ďalších dvoch pôžičiek od Slovenskej sporiteľne, a.s., v celkovej sume 28 193,30 Sk, ktoré pôžičky aj dovtedy splácala. Podľa bodu VI. dohody podiel žalobcu na BSM sporových strán predstavovala suma 200 000,- Sk, ktorá bola použitá na vyrovnanie jeho záväzkov, ktoré mu vznikli pri podnikateľskej činnosti. Predmetnou dohodou si sporové strany vypořádali spoločne nadobudnutý hnuťelný aj nehnuteľný majetok. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že predmetná dohoda bola uzatvorená za trvania manželstva sporových strán v čase, keď ako manželia spolu žili. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa z predmetnej nehnuteľnosti odsťahoval po tom, čo sa vzťahy sporových strán po ich rozvoze vyhrotili, ako aj to, že žalovaná obmedzila žalobcu v užívaní predmetnej nehnuteľnosti, pričom ale mal možnosť uspokojiť v predmetnom dome svoju potrebu bývania, ako aj hygienické potreby a mal tiež možnosť pripravovať

si stravu (v letnej kuchyni). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v predmetnej dohode nie je žiadna zmienka o tom, či žalobca bude mať právo užívať predmetnú nehnuteľnosť odplatne alebo bezodplatne. Pokiaľ teda sporové strany uzatvorili predmetnú dohodu ako manželia, mali obaja (teda žalobca aj žalovaná) povinnosť starať sa o zabezpečenie potrieb ich rodiny (všetkých jej členov), a to podľa svojich možností a majetkových pomerov. Medzi potreby rodiny nepochybne patrí aj zabezpečenie bývania rodiny (ako základná potreba), s ktorým sú samozrejme spojené aj náklady, ktoré musia manželia znášať. Zánikom manželstva sporových strán sa situácia zmenila. Žalobcovi naďalej patrilo právo "dosmrtného" bývania a užívania predmetných nehnuteľností, avšak nemohol legitímne očakávať, že jeho bývalá manželka (žalovaná) bude zo svojho znášať aj náklady spojené s bývaním žalobcu ako jej bývalého manžela, ktorý sa po zániku ich manželstva rozvodom stal pre žalovanú v podstate cudzou osobou a teda nemala už voči nemu žiadne povinnosti v zmysle cit. ust. zákona o rodine, teda ani povinnosť znášať zo svojho náklady na bývanie žalobcu, vrátane nákladov na spotrebované médiá (ako napr. náklady na žalobcom spotrebovanú vodu, elektrinu, plyn). Sporové strany v tomto smere neuzatvorili žiadnu dohodu, iba žalobca tvrdil, že po istú dobu (ktorú nevedel spresniť) platil žalovanej sumu 600,- eur mesačne, pričom nevedel uviesť, aká časť tejto sumy pripadala na výživné na deti sporových strán. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že žalobca si zabezpečil uspokojenie potreby bývania zmluvou o vypožičaní veci zo dňa 20.9.2012, uzatvorenou s manželmi Petrekovými. Na tomto zmluvnom základe žalobca užíva horné poschodie rodinného domu požičiavateľov, ktorým sa zaviazal uhrádzať mesačne sumu 300,- eur za plnenia spojené s užívaním predmetu vypožičania (teda bytu), spočívajúce v dodávke vody, elektriny, plynu, stočného a podiel na upratovaní s tým, že prípadné preplatky mu budú vrátené. Žalobca nepreukázal skutočné náklady na vodu, elektrinu, plyn, stočné a podiel na upratovaní, teda nepreukázal, či suma 300,- eur mesačne bola skutočne aj bez zvyšku skonsumovaná. Uvedené by ale malo význam vtedy, ak by žalobca preukázal, že náklady na uvedené mal vyššie ako mal v predmetnom dome žalovanej. Vychádzal (mylne) z toho, že má "dosmrtné" právo bývania a užívania predmetného domu žalovanej, a to bez toho, aby uhrádzal aspoň náklady na ním spotrebované médiá. Pokiaľ sa predmetnou dohodou žalobca nezaviazal na platenie nájomného žalovanej (čo sa nezaviazal), mal právo užívať predmetný dom -ako manžel žalovanej- bez platenia nájomného, čo je zákonné a legálne, ale ako manžel bol povinný podieľať sa na nákladoch spojených s bývaním rodiny sporových strán. Žalobca sa domáhal prisúdenia žalovanej sumy titulom náhrady škody. Škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je a/ protiprávny úkon, b/spôsobenie škody a c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. Iba pri preukázaní uvedených zákonných predpokladov je možné úspešne sa domáhať náhrady škody voči zodpovednostnému subjektu. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná obmedzila žalobcu v užívaní predmetného domu, ale nebolo preukázané, že by mu celkom znemožnila užívanie domu v rozsahu, potrebnom na uspokojenie potreby bývania žalobcu. Je teda namieste záver, že jednak nebolo preukázané, že by žalobcovi vznikla škoda a že by za jej vznik zodpovedala žalovaná porušením jej právnej povinnosti. Pokiaľ sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom náhrady škody, zaťažovalo ho dôkazné bremeno preukázania existencie škody a jej výšky, zavinenie škody žalovanou porušením jej právnej povinnosti a príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním žalovanej; žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol. Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca po zániku manželstva užíval predmetnú nehnuteľnosť (dom) žalovanej a neuhrádzal náklady za ním spotrebovanú vodu, elektrinu, plyn, bola by tu namieste otázka, či tu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalobcu na úkor žalovanej (čo ale nebolo predmetom tohto konania). Vzhľadom na to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, jediným možným výsledkom bol neúspech v spore (strata sporu). Nakoľko súd prvej inštancie žalobu zamietol, plný (100%-ný) úspech v spore mala žalovaná, má preto proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v uvedenom rozsahu; o jej výške rozhodne súdny úradník, samostatným uznesením (výrok II. tohto rozsudku).

2. Proti tomuto rozsudku v plnom rozsahu podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku. Vedomí si svojich procesných povinností, nie len že uniesol svoje bremeno tvrdenia, ale uniesol aj bremeno dokazovania. Predsa samotná žalovaná a aj svedkovia vypočutí v konaní zhodne uviedli, že mohol užívať len časť rodinného domu a neskôr mu už nebolo rodinný dom umožnené užívať vôbec. Súd prvej inštancie na pojednávaní vo veci dňa 13.12.2017 skonštatoval, že je nepochybné, že žalobca nemôže nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k.ú. M., zapísané na LV č. XXX - dom s.č. XXX, parc. č. 502 - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 306 m², parc. č. 503- zastavané plochy a nádvorcia o výmere 24m² a parc. č. 504 - záhrada o výmere 576 m² užívať, len musí preukázať, že mu nebolo

bránené v užívaní napr. neskôr ako uviedol v žalobe, aby bola zrejma žalovaná suma. Súd prvej inštancie napriek vykonanému dokazovaniu dospel k nesprávnym právnym záverom. Ako žalobca sa domáhal náhrady škody za obdobie, keď mu bolo znemožnené užívať predmetné nehnuteľnosti, ktoré sa žalovaná zaviazala osobitným záväzkom, že mu ich užívanie do konca jeho života (doživotne) umožní. V dohode a ani v žiadnom právnom predpise nie je uvedené, že nemôže užívať aj inú nehnuteľnosť, alebo že osobný záväzok žalovanej zanikne, keď bude užívať inú nehnuteľnosť. Žalovaná a ani súd žiadnym spôsobom nespochybnili pravdivosť vyjadrenia pani T., ktorá na súd zaslala svoje vyjadrenie prostredníctvom listu. Vzhľadom na skutočnosť, že jej vyjadrenie žalovaná žiadnym spôsobom nespochybnila, nebol dôvod navrhovať ju predvolať. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov dospel nesprávnym vyhodnotením dôležitosti a relevantnosti vyjadrení žalovanej a svedkov v súčinnosti s porušením pravidiel formálnej logiky. Neobstojí argument súdu, že osobný záväzok si žalovaná plnila, kým sme boli manželia a následne už nemusela, keďže sa nepodielal na úhrade za užívanie predmetných nehnuteľností. Dohoda o vyporiadaní BSM nemá so zákonom o rodine, či už účinným v čase zániku BSM alebo v čase podania žaloby, nič spoločné. Súd prvej inštancie bez akéhokoľvek právneho dôvodu aplikoval na posúdenie predmetnej veci zákon o rodine, ale neobťažoval sa ani len uviesť, v akej účinnosti. Ide tu o povinnosť dosiahnutia komplexnosti výkladu, vrátane kontextu, za ktorého bol úkon realizovaný, keď je na vôľu toho (tých), čo úkon konal (konali) prihliadať tiež s prihliadnutím k následnému správaniu sa zmluvných strán (strán dohody). Následnú zmenu správania sa žalovanej, keď si našla priateľa, kvôli ktorému došlo k zániku manželstva a po znemožnení užívania predmetných nehnuteľností sa k nej nastáhoval (vyjadrenia svedka L. G. v konaní pred OS Trnava vo veci vedenej pod spis. značkou 38 Pc/11/2017 dňa 21.3.2018) je možné hodnotiť ako kalkuláciu s využitím zmeny pomerov pre vlastný prospech. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vydá rozsudok, ktorým žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.900 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobcovi prizná 100 % náhradu trov konania, alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok uznesením zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

3. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu podala písomné vyjadrenie. Uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považovala za vecne správny. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu navrhovanom stranami sporu a výsledky vykonaného dokazovania správne právne posúdil. Skutkové vymedzenie údajnej škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, je však zmätočné, pretože žalobca raz uvádza, že ide o škodu, ktorá mu vznikla tým, že platí na základe zmluvy o vypožičaní veci mesačné náklady spojené s bývaním vo výške 300,00 eur, na inom mieste žaloby zas uvádza, že mu vznikla škoda vo výške 300,00 eur, pretože platí mesačné nájomné v zmysle nájomnej zmluvy. Žalobca však žiadnu nájomnú zmluvu nepredložil, predložil len zmluvu o vypožičaní veci zo dňa 20.9.2012, z ktorej jednoznačne vyplýva, že za predmet vypožičania platí len náklady spojené s užívaním predmetu vypožičania, spočívajúce v dodávke vody, elektrickej energie a plynu, úhrad nákladov stočného, kanalizácie a podiel na upratovaní predmetu vypožičania vo výške 300,00 eur mesačne. Z tejto zmluvy o vypožičaní veci tiež vyplýva, že ju uzavrel ešte v septembri 2012, hoci v žalobe zo dňa 21.10.2013 uvádza, že si prestala plniť svoj osobný záväzok umožniť mu bývať v jej rodinnom dome, počnúc mesiacom október 2012, z čoho vyplýva, že zmluvu o vypožičaní veci uzavrel ešte skôr, než mu údajne začala brániť v užívaní rodinného domu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že ich vzájomné vzťahy so žalobcom sa po rozvode ich manželstva zhoršili do tej miery, že spoločné bývanie v jednom rodinnom dome bolo neúnosné a zaťažovalo najmä ich deti. Bolo preukázané, že žalobca sa odsťahoval z jej rodinného domu dobrovoľne a postupne, a spätného nastáhovania sa nikdy nedomáhal, ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ani cestou súdu. Je nesporné, že žalobca má uzavretú zmluvu o vypožičaní veci, na základe ktorej doteraz užíva byt na poschodí rodinného domu manželov Petrekových, za čo im uhrádza náklady spojené s užívaním predmetu vypožičania špecifikované v článku III. tejto zmluvy vo výške 300,00 eur mesačne. Ide o nákladové položky, ktoré súvisia s užívaním predmetu vypožičania a s jeho bežnou údržbou. Nejde teda v žiadnom prípade o škodu, ktorá by žalobcovi mesačne vznikala, pretože náklady spojené s užívaním bytu je povinný platiť každý, kto byt užíva. Ak platí za užívateľa bytu tieto nákladové položky niekto iný, dochádza na strane užívateľa k bezdôvodnému obohateniu, čo správne konštatuje aj súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku. Podľa dohody o rozdelení a vyporiadaní majetku z BSM, ktorú uzavreli so žalobcom dňa 11.11.1999, za trvania ich spoločného manželstva na základe zrušenia ich BSM za trvania manželstva, žalovaná sa zaviazala prevziať osobný záväzok umožniť žalobcovi právo dosmrtného bývania v nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom tejto dohody. Neprebrala na seba žiaden záväzok, že bude za žalobcu počas výkonu jeho práva bývania uhrádzať za neho náklady spojené s bývaním

a bežnou údržbou nehnuteľností. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 387 odsek 1 CSP potvrdil a priznal jej právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, pretože napadnutý rozsudok je vecne správny.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 4C/230/2013 bola žaloba o nahradenie škody vo výške 3.900 eur s príslušenstvom.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre úplnosť je potrebné uviesť nasledovné:

8. Pod pojmom škoda v zmysle citovaného ustanovenia § 442 ods. 1 Obč. zákonníka sa chápe ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi, a je teda napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 M Cdo 23/2008 zo dňa 21.12.2009)

9. K odvolacej námietke žalobcu, že si bol vedomý svojich procesných povinností, nie len že uniesol svoje bremeno tvrdenia, ale uniesol aj bremeno dokazovania, je potrebné sa vyjadriť, že žalobca nepreukázal ani tú skutočnosť, že mu bolo úplne zabránené vstupovať do domu, ktorý bol predmetom dohody o vyporiadaní BSM (ďalej len „vyporiadaný dom“) a ani vznik škody. K vstupu do vyporiadaného domu sa vyjadrovali svedkyňa H. Q. na pojednávaní zo dňa 13.12.2017 (č.l. 95) a svedok L. G. na pojednávaní zo dňa 28.3.2018 (č.l. 117) a o tejto otázke sa zmieňujú aj čestné vyhlásenia G. W. zo dňa 26.3.2018 (č.l. 113) a N. T. zo dňa 16.3.2018 (č.l. 112). Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým záverom súdu prvej inštancie o tom, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná obmedzila žalobcu v užívaní vyporiadaného domu, ale nebolo preukázané, že by mu celkom znemožnila užívanie vyporiadaného domu v rozsahu, potrebnom na uspokojenie potreby bývania žalobcu. Tu je potrebné pripomenúť,

že dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 4.11.1999 (č.l. 8) žalobcu neoprávňuje na vyslovene výlučné užívanie vyporiadaného domu, čo znamená, že je povinný strpieť užívanie vyporiadaného domu aj inými obyvateľmi. K vzniku škody je potrebné uviesť, že žalobca sa v zmysle článku I. až III. zmluvy o vypožičaní vecí zo dňa 20.9.2012 (č.l. 5-6) zaviazal v súvislosti s dočasným užívaním obytnej jednotky na poschodí uhrádzať mesačne sumu 300 eur za náklady spojené s užívaním predmetu vypožičania spočívajúce v dodávke vody, elektrickej energie a plynu, úhrad nákladov stočného, kanalizácie a podiel na upratovaní. Uvedená suma nepredstavuje nájomné, ale náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti. Takéto náklady by vznikli žalobcovi aj vo vyporiadanom dome a bol by ich povinný uhradiť, nakoľko dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 4.11.1999 (č.l. 8) negarantuje žalobcovi právo na bezplatné užívanie vyporiadaného domu. Právny inštitút náhrady škody má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu a má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, ale v preskúvanom prípade žalobca nepreukázal žiaden vznik škody. V prípade, že žalobca nemohol užívať časť vyporiadaného domu v zmysle dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 4.11.1999 (č.l. 8), mohol podať žalobu, ktorou by sa domáhal vstupu do vyporiadaného domu, čo však neurobil.

10. K odvolaciemu argumentu žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol, v akej spojitosti aplikoval ustanovenie zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „ZoR“) na uvedený prípad, je na mieste konštatovať, že žalobca a žalovaná boli pred rozvodom manželstva v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 4.11.1999 (č.l. 8) manželia, na ktorých sa vzťahovala právna úprava ZoR, čo malo vplyv na spôsob financovania ich spoločnej domácnosti, pričom v súčasnosti, keď žalobca a žalovaná sú už rozvedení, právnu úpravu ZoR na ich vzájomný vzťah nemožno aplikovať.

11. So zreteľom na všetky uvádzané dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, keďže v tomto štádiu konania mala plný úspech v konaní žalovaná, keď odvolací súd neuznal ani jednu z odvolacích námietok žalobcu. Preto odvolací súd žalovanej v tomto prípade priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).